

WINTER DROOM

Even wegdromen bij dit winterse verhaal van Eveline Karman. Als Kyra en haar man na een koude wandeling opwarmen in een strandtent, zakt vlak naast hen een jonge vader in elkaar. Dit onverwachte voorval heeft grote gevolgen.

Tekst **Eveline Karman** Fotografie **Shutterstock**

Haar wandelschoenen glijden weg in het stugge zand. Plukken haar staan rechtop in de zeewind. Kyra trekt de gebreide muts verder over haar oren. Over drie dagen is het Kerstmis en ze heeft geen behoefte aan papieren zakdoeken en stoombaden. Als ze achteromkijkt, ziet ze haar voetafdruk. Direct zoemt een scherpe pijn als een zwerm bijen door haar maag. Iedereen laat een voetafdruk achter op deze wereld. Hoe lang moet zij nog wachten? Ze bijt op haar lip en bukt om een scheermesje op te rapen. De schelp glanst in de zon.

“Heb je zin in warme chocolademelk?” Tim trekt aan haar jas.

Kyra stopt de schelp in haar jaszak en knikt. Nog meer dan van warme chocolademelk, houdt ze van de toef zoete slagroom die ze zal oplikken terwijl ze naar de uitrollende zee staart. Ze steekt haar arm door die van Tim en draait de neus van haar schoenen richting boulevard. Voor de deur van de Lazy Flamingo kust Tim haar op haar voorhoofd. Hij strijkt de losse pluk haar terug achter haar oren. Nog voor Kyra over de drempel stapt, wappert die weer los. Ze voelt zich warm worden. Dit is haar man. Haar leven. Niemand anders dan Tim zal ooit zo goed bij haar passen. Zijn humor, zijn eerlijkheid en zijn guitige ogen: alles klopt aan hem.

Direct naast de ingang staat een kinderwagen bij een scheve kerstboom. Op de grond liggen naalden. Tim probeert haar uitzicht te blokkeren, maar de oranje fleecedeken schreeuwt naar haar dat ze moet kijken. De wagen is leeg. Net zo leeg als haar buik. Kyra heft haar hoofd en ziet zes tafels verder een blondine met een baby in haar armen. Het kindje slaapt. Rode wangen. Mondje open. Het liefst loopt ze ernaartoe en kust ze de nagels van alle tien de vingertjes. Verdorie. De enige vrije tafel aan het raam is die vóór de moeder met haar man, hoogstens vijf jaar jonger dan zij. Vijf hele jaren waarin ze zoveel heeft gemist. Kon Tim maar tien seconden in haar kijken. Dan zou hij voelen hoe immens het zwarte gat is in haar hart. Al op haar elfde wist Kyra zeker dat ze jong moeder wilde worden. Nu is ze 36 en nog steeds wil Tim niet. Zoveel verspilde jaren. Ze houdt van haar man. Het is Tim of niemand. Ondanks haar grote droom accepteert ze zijn ‘nog heel even wachten’. Dat wachten duurt nu alleen al zeven jaar, en zijn onzekerheid of hij een goede vader zal worden lijkt maar niet weg te ebbem. Ooit zal hij er toch klaar voor zijn?

“Kyra?”

Ze schrikt op.

“Deze jongedame wil weten wat je wil drinken.”

Ze bestelt chocolademelk met appeltaart, dat zijn twee porties slagroom, en trekt haar jas uit. Als ze vooroverbuigt, ziet ze het kereltje naast de vrouw met de baby. Blond. Zijn tong steekt uit zijn mond terwijl hij zijn kleurplaat inkleurt.

“Nee, Milan. De zon is niet blauw. De zee is blauw.” Gerommel met kleurpotloden. De moeder glimlacht naar haar. Een warme lach. Kyra’s hart knijpt zich samen.

“Aarde aan Kyra?” Tim kijkt haar aan. Fronst zijn wenkbrauwen.

“Sorry,” zegt ze. Ze legt haar hand op de zijne. Speelt met het kerststukje op tafel. Mosterdvlekken op de zilveren bal. Een uitgedrukte sigaret tussen de hulst.

“Heb je nog hulp nodig met de boodschappen?” Tim streelt haar knokkels. “Ik kan ook best naar de slager gaan?”

“Vorig jaar verkocht hij gevulde eieren. Had ik die vooraf moeten bestellen?”

Op de achtergrond klinkt *Jingle Bells*. Rinkelende bellen uit de speakers. Een ouder echtpaar komt binnen. Alle tafels zijn bezet. Angstig zakken ze in een hangschommel aan een haak, de man leunend op zijn vrouw, die tegen een kussen steunt. Kyra wrikt een hap appeltaart van de punt en steekt hem in haar mond. Gatver. Hij is koud. Het oude stel wiegt onbeholpen verder tot de serveerster hun vertelt dat er achterin een tafel vrijkomt. Kyra hoort hun krakende stemmen en hoopt dat zij en Tim het strand ook nog samen trotseren als ze...

Boem! Een harde knal naast haar.

De moeder schiet omhoog. “Frank?” Met haar arm om de baby knielt ze op de grond, waar haar man ligt. Zijn ogen zijn gesloten. Naast zijn handpalm een vork. Spetters eigeel van zijn uitsmijter over de vale houten planken. “Frank!” Haar stem klinkt nu schrill. Dan kijkt ze op. “Help! Is er een dokter?”

“Ik bel 112.” Tim drukt op de toetsen van zijn telefoon.

Kyra bekijkt de jonge vader, bleek als een laken. Hij is totaal van de wereld en beweegt niet meer. De blonde vrouw legt snikkend de baby op tafel. Twee beentjes in een roze maillot steken omhoog naast een schaal kerstballen.

“Ik was vroeger dierenarts.” De bejaarde man knielt. De serveerster en drie jonge sensatiezoekers schuifelen dichterbij.

Pas nu ziet Kyra de paniek in Milans ogen. Een vilstift hangt boven de tekening, alsof de peuter bevroren is. Zonder zich ook maar één seconde te bedenken, schiet Kyra op hem af en tilt hem uit de kinderstoel. “Kom maar, mannetje.” Ze drukt hem tegen haar heupen. Het scheermesje kraakt in haar jaszak.

Kyra zet koers richting toiletten. Ze wil niet dat Milan zijn vader zo ziet liggen. Ze fluistert zoete woordjes. Trekt de capuchon van zijn vest over zijn hoofd en slaat af naar de gebaksvitrine, waar taartjes met aardbeien erop ronddraaien.

Koude tocht trekt langs haar rug als de deur openzwaait. Twee ambulancebroeders met grote koffers. De menigte wijkt. De blondine jammert hartverscheurend. Op tafel probeert de baby om te rollen. “Pak dat kind!” Kyra sist de woorden richting Tim. In een flits tilt hij het kleine meisje op en drukt haar stevig tegen zijn borst.

“Frank?” De blonde vrouw perst zichzelf tegen haar man, maar wordt direct teruggeduwd. Ze gilt. “Word wakker!” Plakt haar handen voor haar ogen als de roerloze Frank op de brancard wordt getild. “Ritje Sint Elisabeth,” zegt een van de broeders in een krakende portofoon. “Ik denk aan een tijdelijke VT die een wegraking heeft veroorzaakt. Ik zie nog wel PVC’s, maar nu gaat het beter. We laten hem aan de monitor en rijden naar de cardio-care-unit.”

“Die kinderen horen dit niet te zien.” Kyra verzamelt al haar moed en spreekt de moeder aan. “Tussen de sirenes zijn ze voor de rest van hun leven getraumatiseerd.”

De moeder staart dwars door haar heen. Reageert niet. Shock, weet Kyra. Ze las er ooit een artikel over. “Bel je moeder. Vertel haar dat zij je kinderen moet ophalen.”

Plotseling is er oogcontact. De stem van de blondine is amper te verstaan. “Mijn ouders wonen in Spanje. Frank heeft geen vader meer en zijn moeder kan niet autorijden.” Kyra kijkt om. Achter ▶

Kon hij maar voelen hoe immens het zwarte gat in haar hart is

haar hoort ze Tim zachtjes zingen. “Slaap kindje slaap.” Op de achtergrond *Dreaming of a White Christmas*. Waarom zet niemand die klotemuziek af? “Wil je dat wij achter jullie aan rijden?” De brancard wordt omhoog gekrikt. De jonge vrouw knikt. Kyra trekt uit het achtervak van haar handtas haar paspoort en propt het in de rugzak van de jonge moeder. “Dit ben ik. Hou dit bij je. Laat me je alsjeblieft helpen.” De voordeur klappert als de brancard erdoorheen rolt. Frank wordt in de ambulance gehesen. “Ga dan.” Kyra duwt de blondine naar de uitgang. Het lijkt wel of ze is veranderd in de Eiffeltoren. Er zit geen beweging meer in. Met grote ogen staart ze in het luchtledige. “Mama?” Milan lift zijn kin van Kyra’s schouder nu hij zijn moeder aarzelend vooruit ziet stappen. “Zorg voor je vent.” Kyra duwt de vrouw haar jas en rugzak in de handen. “Wij komen achter jullie aan.”

Buiten flitsen blauwe lampen. Het alarm snerpt over de boulevard. Over een stoel bij de openhaard hangt een plaid. Kyra trekt hem van de leuning en wikkelt Milan erin. Hij slaat zijn benen om haar heupen. Als ze hem sust, ruikt ze een zweem Zwitsal. Dan wenkt ze Tim, die bij de kassa betaalde voor allebei de tafels. Op zijn schouder prijkt een donkere vlek. Kyra wroet in de tas die aan de kinderwagen is gehaakt en vindt een spuugdoekje. Erachter flesjes. Piepkleine luiers. Met een vinger streelt ze erover. Aan een koord dat voor de kap is gespannen, bungelt Nijntje. Met haar voet veegt ze een zwik dennennaalden opzij, die door het geweld met de brancard over de vloer zijn verspreid. Haar lippen raken Milans capuchon. Weer die zalige Zwitsalgeur.

“We hebben geen kinderzitje.” Tim trommelt op het dak van de Fiat. Kyra staart naar de horizon. De middagzon zakt al een beetje in zee. Zal ze met Milan in haar armen in de bus stappen? Enkele reis Lissabon? Of Roemenië? Daar hangen vast minder camera’s. Ademloos staart ze naar Tim, die zonder enige moeite de bovenkant van de kinderwagen losklikt. Het onderstel verdwijnt in de kofferbak. Een soort Maxi-Cosi gespt hij vast in de driepuntsgordel van de achterbank. De ogen van de baby zijn open. Tim laat de roze dinosaurus die op de deken lag over haar buik wiebelen.

Het meisje huilt als Kyra uitstapt op de parkeerplaats. Milan kijkt Kyra met grote ogen aan. “Sa-ah drietig.” Sarah heet ze dus. De kleine beentjes wipwappen onder de deken. Zodra Tim de hoofdingang passeert, tilt hij Sarah uit de kinderwagen en houdt haar in zijn armen. Voorzichtig trekt hij de maillot omhoog, zodat de roze uiteinden weer om haar voeten zitten. Ziet Kyra het nu goed? Geeft Tim Sarah kusjes op haar wang? “Geef maar een handje,” zegt ze tegen Milan, die niet meer gedragen wil worden. Samen staan ze voor een enorme kerstboom in de hal. Hij hangt vol zilveren kaartjes. Kyra leest er een paar. Dat oma weer beter wordt. Dat ik hier nooit meer hoeft te komen. Dat tante Evi een gezonde baby krijgt. Kyra slikt als een vrijwilliger van het Rode Kruis haar ook een kaartje en een pen aanreikt. Ze weet precies welke wens ze wil opschrijven. Toch hangt ze samen met Milan het kaartje in de boom. Dat Frank zijn kinderen ziet opgroeien. Iets anders kreeg ze niet uit haar vingers.

De receptionist in de sneeuwpoptrui weet precies waar ze moeten zijn: Frank ligt op de afdeling hartbewaking. Route 43.

Ineengedoken in haar jas, haar handen nerveus om haar sjaal draaiend, zit de blonde vrouw op een kuipstoel. Zodra ze haar kinderen ziet, veert ze omhoog. Milan rukt zich los en rent naar haar toe. Van de spanning verliest hij een druppel kwijl op het linoleum. Meteen voelt Kyra spijt. Hoe kón ze zulke lelijke dingen denken over Lissabon? Milan hoort

bij zijn eigen familie. Ze kijkt naar de kleine melktandjes, die bijna fonkelen, zo mooi wit zijn ze nog. De capuchon met berenoortjes bungelt over Milans kleine rug. Zijn wang raakt die van zijn moeder, die knikt als Tim naast haar schuift.

Het baby meisje slaapt weer. Heel voorzichtig draait Tim Sarah om, zodat haar achterhoofd tegen zijn bovenarm rust. Piepkleine wimpers. “Ik denk dat ze een schone luier moet.” Kyra moet erom gniffelen. Tim heeft zijn leven lang geen luier verschoond. Toch staat hij nu op en trekt een petieterig wit pakketje uit de luiertas. Dan sjoert hij de oranje deken uit de Maxi-Cosi en wikkelt die om Sarah. “Kom meis. Wij gaan even samen op stap.” De luier klemt onder zijn oksel. Met een kop thee in haar handpalmen staart Sophie, zo stelde de blondine zich net voor, voor zich uit. Haar wangen zijn minder flets dan een uur geleden. Milan is over haar schoot in slaap gevallen. Sarah snurkt vredig op Tims arm. Al die tijd wilde hij geen koffie of zelfs maar één hap van het broodje dat Kyra in het restaurant beneden kocht

“Wat een geluk hebben we toch.” Franks moeder klopt op Sophies rug. “Ze denken aan een SVT. Dat is een supraventriculaire tachycardie, als ik het goed zeg.”

“Ik begrijp u niet?” Tim draait zijn hoofd.

“Een hartritme stoornis. In dit geval ontstond het spontaan en is het op te lossen met bètablokkers.”

Sophie glundert. “Frank kan er makkelijk honderd mee worden.” Haar neus wijst nu naar Kyra. “Maar vertel me nu eerst hoe ik jullie ooit kan bedanken?”

Kyra kijkt naar Tim, die nu met Sarah op zijn arm voor een spuuglelijk kerststuk staat. “Dit is paars,” mompelt hij. “En deze bal is rood. Dat is de kleur van de liefde.” Sarah bekijkt de ballen met grote ogen.

“Je hebt al meer voor me gedaan dan je denkt.” Kyra knikt naar haar echtgenoot. “Althans, ik denk dat Sarah genoeg heeft gedaan.”

Op Sophies gezicht verschijnt weer de speciale glimlach die Kyra eerder zag in het restaurant. Een uitdrukking van moeders onder elkaar. Een symbiose van vrouwen die elkaar begrijpen. Tim geeft Sarah voorzichtig over aan haar oma. “Dag meisje. Dag lief poppelepeetje. Dagdag!” Kyra knipoogt naar Sophie als ze haar visitekaartje aanreikt. “Mocht je ooit nog oppas nodig hebben of ons willen bellen als Frank weer op de been is, dan is dit mijn nummer.” Ze knijpt in Sophies onderarm. Sophie trekt zich los en vouwt haar bovenlichaam om Kyra’s nek.

De kerstboom thuis staat er prachtig bij. Onder de boom liggen wel twintig pakjes en Kyra herkent de detective die ze vorige week voor Tim kocht. Morgenavond mag hij hem uitpakken. Ze denkt aan al die kerstbomen waar cadeaus onder liggen die dit jaar onuitgepakt blijven. Aan de ambulancemedewerkers die hun werk moeten doen. Aan degenen die nooit meer thuiskomen. Ze loopt naar de keuken en slaat haar armen om Tim. De Zwitsalgeur hangt nog in zijn overhemd. “Ik ben zo gelukkig met je.” Dit is het leven. Het is goed zo. Tim is een vent uit duizenden. Ze blijft bij hem. In voor- en tegenspoed en hopelijk nog honderd kerstmissen lang.

“Weet je...” Tim duwt zijn neus in haar oogkas en beweegt hem zacht op en neer. Het is hun geheime ijsberengroet. “Ik wil niet zo’n oude papa worden als mijn eigen vader. Zo’n man die hijgt bij het voetballen. Die niet weet welke muzikanten hip zijn en die voorleest met een varifocusbril.” Kyra stapt naar achteren. Tims blik is bloedserieus. Hij is 37. Dat is toch geen oude vader? Of bedoelt hij? Bedoelt hij?

Zodra hij haar glimlach ziet, tilt hij haar op en danst met haar door de kamer. “Je moet me alleen één ding beloven...” Een nieuwe ijsberengroet, dit keer in haar andere oogkas. Tims neus voelt koud.

“Ik beloof je alles. Zelfs als je wilt dat als het een meisje wordt, wij haar Sophie noemen.”

Tim lacht. Dan gromt hij en gooit Kyra over zijn schouders. “Ik bedoelde wat anders!” Hij beent door de woonkamer richting hal. Kyra voelt haar voeten bungelen. Op de trap laat hij pas los, tikt Kyra op haar billen en drukt dan een lange zoen op haar lippen. Ze hoort hoe zijn riem open klikt als hij met zijn andere hand haar trui over haar al gestrekte armen uittrekt.

“Je moet me beloven dat we nú gaan beginnen.”

Kyra giechelt. In haar buik is de zwerm bijen weer terug. Alleen maken ze nu loopings in de vorm van een hart. ■

